

Stafetten Dansk Pointer Klub

Jan 2009

ved Jørgen Gordon Andersen

Stafetten skal i gang igen, og da den er kastet hertil Nordfyn vil jeg gerne tage den op, velvidende at der er mange i vor klub der har oplevet meget mere end mig med vor firbenede venner

Min indgangsvinkel til jagt og hundesport er den at jeg har hørt og set om dette fra jeg lå i vuggen på mine forældres ejendom på Nordfyn, hvor de drev landbrug i mere end halvtreds år. For at starte ved rødderne, har min farfar jaget siden 1900 tallet og dyrket hundesport siden midt i tyverne. Han fortalte tit på sine gamle dage om hvordan markprøverne foregik dengang f.eks når han cyklede hjemmefra tidligt om morgenen, gik på prøve hele dagen, middag og kritik på kroen om aftenen, for derefter at cykle hjem igen, selvfølgelig løb hunden ved siden, både morgen og aften. Han nåede aldrig de store resultater på prøver, fordi hver gang han havde en god unghund, blev den solgt. Det var svære tider både før og under anden verdenskrig.

Det var vel nærmest en selvfølge, at min far engang skulle blive pointermand. Han startede dog først med prøverne i halvtredserne. Han havde i starten flere ret gode hunde uden at opnåede de helt store resultater.

En dag kom der brev med posten fra Knud Fuglede Jørgensen, at min far skulle afhente to hvalpe på Otterup Station, der kom med toget den følgende dag. Den ene af dem var Fugledes Alice, der bl.a. nedstammede fra min farfars hund Fylla af Søhus. Alice skulle senere vise sig, at få stor betydning for både min far og pointeravlen fremover, da hun bl.a. med Mørups King fik mange efterkommere, der har været med til, at præge avlen i den rigtige retning. Alice var en fantastisk vildtfinder, der dog spillede på de høje tangenter til tider. Jeg husker engang, jeg var ca. 12 år, min far havde travlt i marken om foråret, så han mente, at jeg skulle gå en tur med Alice inden weekendens markprøve. Efter en god time, havde hun haft 14 situationer for parhøns, noget jeg aldrig har oplevet siden på så kort tid, men vi havde mange høns dengang.

Efter Alice og Mørups King faldt en rigtig god tæve, Laila. Det var med hende jeg deltog i mine første prøver, da jeg flere gange lånte hende til lokalprøver og også fik en god præmie i ny og næ. Lajla var en rigtig vildtfinder, bl.a. var hun to gange 2. vinder på DM. Efter Lajla beholdt min far en tæve, der hed Tina, men hun var nu bedst på udstilling og blev da også udstillingschampion

Så var tiden inde, hvor ” den gamle ” mente, at jeg havde raset ud og han gav mig en gulhvid , tæve, Heidi, efter Tina og Søndermosens Kim. Den var lidt strid at begynde med og var da også 4 år gammel inden den fik 1. pr. i åben klasse. Den havde dog fået 1. pr. på vor gamle fynske klub ”Hindevadklubben ” og det var da også her, jeg skulle til at bide skeer med de gamle kendte fynboer. Et var, at man skulle godkendes af bestyrelsen for at blive medlem, et andet var, man ville lege med om de fine præmier i så ung en alder. Da Heidi så havde vundet efterårsvinderklassen 4 år i træk, så var jeg ved at være inde i varmen.

Det var en stor fornøjelse for mig som ung, at dyste med kendte personer, som Store Svend Rasmussen, Aksel Knudsen, Holm, Bendt Hansen, Knud Hansen, Røge, Bager Frandsen, Hans Nielsen og mange andre. Heidi var en rigtig god hund, der bl.a. blev 3. og 5. vinder på DM.

I 1984 købte min kone Jutta og jeg en lille gård i Egeby og årene efter kom der to drenge til, så der var faktisk nok at se til, med småbørn, hundesport, jagt og en interesse jeg har haft i mange år,

nemlig travsport. Hvis man har et konkurrencegen og er glad ved dyr, så er hundesport og travsport oplagte muligheder. Vi har p.t. to travheste, som vi træner herhjemme, det er dog drengene, der træner heste, så tager jeg mig af hundene.

En vigtig ting i min tilværelse med heste, hunde og jagt er min kone Jutta, som heldigvis selv er ud af en jagtfamilie, for når man træner, dømmer og deltager på prøver næsten hver weekend forår og efterår, går på jagt resten af året til nytår, bukkejagt om sommeren, deltager i væddeløb jævntligt over hele landet, ja så er man skù godt nok heldig at der aldrig falder knubbede ord, når man drager hjemmefra.

Det med dommergerningen kan jeg takke Jens Bang for, fordi han havde tilmeldt mig til dommerseminar hos Jens Balle og Hans Pahle, uden at jeg vidste det.

Det har siden givet mange oplevelser og fornøjelser og jeg har lært en masse af, at se på de gamle og rutinerede hundefører. Jeg har endda været så heldig, at få lov at sige de sidste ord på både Derby, DM og i den svenske guldpokalfinale. Hvad mere kan man ønske sig som dommer.

Tilbage til hundene. Siden Heidi har jeg haft 5-6 efterkommere, de fleste er blevet VK hunde dog uden de store placeringer.

I 2005 fik jeg en paringshvalp fra Tom B. Hansen i Herning, den hedder Boelsgårds Paw. Hurtigt efter jeg begyndte at gå med Paw, sagde jeg til familien herhjemme, at jeg ikke vidste hvad han blev til, men han var den bedste jeg nogen sinde havde trænet.

Jeg træner næsten altid alene, men når de er nogenlunde i orden, mødes jeg meget gerne med Poul Fugl og Jan Rasmussen. Deres hunde er altid dresseret og i orden og så er det jo en stor fornøjelse at træne på de nordfynske sletter.

Paw blev aldrig startet som unghund, men fik dog to gange 1. pr. i åben kl. inden han fyldte 3 år. 2008 blev så et år jeg aldrig vil glemme. Paw har i år haft den tur der skal til, foruden en god hund, lidt held og ikke noget uheld, går det ikke. Det at vinde DPK's jubilæumsvinderklasse og få sølvpiskan samme dag, kan næsten ikke overgås og det vil altid være en uforglemmelig dag. Men senere på året, at være i finalen om DM, på nogle fantastiske terræner i Thy, i flot solskinsvejr og så være så heldig, at det er ens hund der finder fugl og få lov at gå frem og rejse og se at situationen er ok. Det er sådan en dag, man aldrig glemmer.

Det er dejligt når det går godt, men hvis ikke man har en klub som DPK, hvor man flere gange om året kan mødes med venner fra nær og fjern, konkurrerer, feste og hygge sig, så var livet meget fattigere. For at runde 3 generationers hunde af, så ruller blodet fra min farfars Fylla af Søhus stadig i årene på Paw.

Jeg håber bare, at de kikkede ned fra himlen, den solskinsdag i Thy.

Hilsen Jørgen Gordon Andersen.

